

B37/514/2011

Fővárosi Törvényszék
18.P.22.139/2011/10.

A Fővárosi Törvényszék

CIB Bank Zrt. (1027 Budapest, Medve u. 4-14.) **felperesnek**

Budapesti Békéltető Testület (1013 Budapest, Krisztina körút 99.) **alperes** ellen

ajánlás hatályon kívül helyezése iránt indított perében meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T :

A Fővárosi Törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 10.000,- (azaz tízezer) Ft + áfa perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet ennél a bíróságnál kell 4 példányban benyújtani a Fővárosi Ítéltáblához címezve.

Az ítélet ellen fellebbezést előterjesztő fél számára a jogi képviselet kötelező. A jogi képviselő közreműködése nélkül előterjesztett fellebbezés hatálytalan. A fél a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény rendelkezései szerint kérheti pártfogó ügyvéd kirendelését a lakóhelye szerint illetékes jogi segítségnyújtó szolgálatnál.

A felek kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívül történő elbírálását.

Ha a fellebbezés csak a kamatfizetésre, a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték megfizetésére vonatkozik, az előzetes végrehajthatósággal, a teljesítési határidővel kapcsolatos, vagy az ítélet indokolása ellen irányul, a fellebbező fél a fellebbezésében kérheti a tárgyalás megtartását.

I n d o k o l á s :

A Budapesti Békéltető Testület 2011. március 23-án kelt BBT/0514/2011. szám alatt a következő ajánlását tette: a vállalkozás a határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen vissza a fogyasztó részére 2011. január 2. napján érkezett 22.800,- Ft fogyatékosági támogatást, 2011. január 12. napján érkezett 33.330,- Ft rokkant járadékot, valamint 2011. február 11. napján érkezett 33.330,- Ft rokkant járadékot.

A határozat indokolásában az alperes rögzítette, hogy a fogyasztó kérelme szerint a vállalkozás felé 2010. őszén jelezte, hogy likviditási problémái vannak, amelyek önhibáján kívül keletkeztek. Hosszú betegség, munkahely váltással kapcsolatos problémák és deviza árfolyam változása miatt, ezért nem tudja a bevásárlókarttyát és jelzálog alapú hitelt együtt fizetni addig, amíg új munkahelyén a keresete nem éri el el azt a szintet, hogy újból tudja fizetni mindkettőt. A behajtási osztállyal telefonon többször egyeztetett és kérte, hogy a bevásárlókarttyával kapcsolatosan legalább egy fél év halasztást adjanak a befizetéseket illetően, hiszen a bank úgyis rászámolja a kamatot, viszont amikor újból tudja fizetni, akkor néhány hónap alatt tudja rendezni a tartozását. Előadta továbbá, hogy három gyermeke közül a kisebbik lánya autista, akinek ő a gondnoka, ezért az ő járandóságát is - fogyatékosági támogatás és rokkant járadék - az ő számlájára kérte, hogy ne kelljen még egy bankszámlát nyitni, és fizetni annak költségeit. A bank minden értesítés és figyelmeztetés nélkül annak ellenére, hogy folyamatos kapcsolatban volt velük, január hónapban a bevásárlókarttya tartozására jóváírta a Generalitól kapott jutalékát, valamint a fogyatékkal élő gyermekei juttatását is. A tanács álláspontja szerint a fogyasztó teljes gondossággal járt el amikor a 2010. január 10. napján ismételtel felhívta a bank figyelmét, és egyben tudomására hozta azt a tény, hogy a számláján rokkantsági járadék és fogyatékosági támogatás jogcímén érkezik pénz, amelynek jogosultja fogyatékos gyermeke.

Az alperes a BBT/0514/2011. számú ajánlását a felperes és Simonné Mayer Györgyi fogyasztó közötti jogvitában hozta meg, a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV tv. (Fgytv.) 32. § b./ pontja alapján. A fogyasztónak bevásárlókarttya használatából eredő tartozása állt fenn a felperes irányában, amelyet a felperes többszöri felszólítása ellenére nem fizetett meg. A felperes felmondta a bevásárlókarttya-szerződését, és a tartozás összegét a bankszámla egyenleggel szemben beszámítás útján rendezte. A beszámítási jogot a fogyasztóval kötött szerződés részét képező általános üzletszabályzat (ÁÜSZ 13.1.11-13-1-14. pontok) és a lakossági üzletág általános szerződési feltételei (LÜÁSZF 2.7.) teszik lehetővé, amelynek alkalmazhatóságát a szerződés aláírásával maga a fogyasztó ismert el. A fogyasztó panasszal fordult az alpereshez, mert a bankszámlán lévő egyenleg tartalmazta a gyermek részére járó fogyatékosági támogatás és a rokkant járadék összegét is, amely álláspontja szerint nem vonható végrehajtás alá, ennek visszafizetésére kérte kötelezni a felperest. Az alperes a fenti számú ajánlásával úgy döntött az ügy érdekében, hogy a felperes köteles a határozat kézhezvételét követő 15 napon belül visszafizetni a fogyasztó részére 22.800,- Ft fogyatékosági támogatást, valamint 66.660,- Ft rokkant járadékot. Az alperes az alábbi ajánlásában foglaltakat két jogszabályra alapozta, a Ptk. 297. § (1) bekezdésére, a Vht. 62. § (1) bekezdésére, valamint a 74. §-ra.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság az alperes BBT/0514/2011. számú ajánlását a

fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV tv. (Fgytv.) 34. § (4) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül, és az alperest költségekben marasztalja.

A felperes keresetében arra hivatkozott, hogy az alperes az ajánlásában rögzíti, hogy „A Tanács elfogadta a banknak azt az álláspontját, hogy a pénzforgalmi szabályok szerint a bank nem ellenőrzi a jóváírások jogcímét”. Ennek ellenére azzal indokolta a felperes által beszámított összegnek a fogyasztó (számlatulajdonos) részére történő visszafizetésére vonatkozó ajánlást, hogy a fogyasztó a felperes tudomására hozta a gyermekét megillető járandóságoknak a saját bankszámláján történő megjelenését, a felperesnek ezt figyelembe kellett volna venni a beszámítási jog gyakorlásánál. A felperes álláspontja szerint a Ptk. 297. § (1) bekezdésében megfogalmazott a beszámítási tilalomról szóló szabály, nyilvánvalóan a meghatározott szolgáltatás (járadék, stb.) fizetésére kötelezett személy, és ezen összegre jogosult személy viszonylatában értelmezhető. Ez következik a Ptk. 296. § rendelkezéséből is. A felperes álláspontja szerint a létfenntartás célját szolgáló összeg fogalma a pénzügyi szolgáltató felperes és a fogyasztó számlatulajdonos viszonylatában nem értelmezhető, hiszen nem közvetlenül a felperes nyújtott a fogyasztónak, számlatulajdonosnak létfenntartás céljára szolgáló támogatást, hanem a Magyar Állam. Másként fogalmazva nem a CIB Bank Zrt. felperes által fizetett járadékokról van szó, hanem a Magyar Állam általa jogszabályok alapján fizetett támogatásáról. Ezért a felperes tekintetében hiányzik a tartási (alimentációs) jelleg, így a felperessel szemben nem lehet a beszámítás kizártságára hivatkozni. A felperes ugyanis nem az egyes tartásra szolgáló járadékokkal szemben számította be követelését, hanem a bankszámla egyenleggel szemben, erre azonban az ÁSZF hivatkozott rendelkezései felhatalmazzák. A bankszámla egyenleg egységes egészként, mint a számlatulajdonos bankkal szembeni követelése testesül meg a beszámítási jog gyakorlása során függetlenül a számlaegyenleg alapját képező egyes jóváírások jogcímétől. Az alperes által a jogvitára alkalmazandónak tartott 1994. évi LIII. tv. (Vht.) a bírósági végrehajtás címet viseli, így a felperes álláspontja szerint az a jelen esetben nem alkalmazható. Felperes álláspontja szerint a jogszabály rendelkezéseit – így a végrehajtás alól mentes juttatásokra vonatkozó részt – kizárólag a bírósági végrehajtás során kötelesek betartani a végrehajtást foganatosító szervezetek, személyek. A beszámítási jog gyakorlása nem a végrehajtási eljárás része, ezért a Vht. rendelkezései felperes álláspontja szerint nem alkalmazhatóak a jog gyakorlásának megítélésére. A felperes szerint a Ptk. rendelkezései szerint a felperes szerepeltette üzletszabályzataiban a beszámítási jogot és gyakorlásának feltételeit, ezért a szerződés és annak részét képező ÁÜSZ és LÜÁSZF rendelkezéseinek betartásával a felperes jogszerűen járt el a fogyasztó ügyében. Ezért a végrehajtás alóli mentesség felperes szerint jelen esetben nem értelmezhető a beszámítási jog gyakorlása során. A felperesre, mint pénzügyi szolgáltatóra, végrehajtási eljárás során egyébként sem a Vht. felhívott szakaszai, hanem a Vht. V. fejezete tartalmaz kötelezően végrehajtandó rendelkezéseket.

Az alperes felperes keresetének elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Előadta, hogy a fogyasztó kérelme szerint a felperes felé 2010. őszén jelezte, hogy likviditási problémái vannak, amelyek önhibáján kívül keletkeztek, ezért nem tudja a bevásárlókartját és a jelzálog alapú hitelt együtt fizetni addig, amíg az új munkahelyén a keresete nem éri el azt a szintet, hogy újból tudja fizetni mindkettőt. A felperes minden értesítés és figyelmeztetés nélkül január hónapban a bevásárlókartja tartozására jóváírta a Generali Providenciától kapott jutalékát, valamint fogyatékkal élő gyermeke juttatásait is. A fogyasztó 2010. január 10. napján levelet írt a Bank Panaszkezelő Csoportjának, amelyet az érdi bankfiókban leadott, valamint becsatolta ismételt

azokat a határozatokat, amelyek igazolják egyrészt, hogy a fogyatékkal élő gyermekeknek ő a törvényes gondnoka, valamint azt, hogy milyen járandóságai érkeznek a számlájára. A fogyasztó kérte, hogy a felperes a lánya részére 2011. január 2. napján érkezett 22.800,- Ft fogyatékosági támogatást a 2011. január 12. napján érkezett 33.300,- Ft rokkant járadékot, valamint 2011. február 11. napján érkezett 33.330,- Ft járadékot mielőbb adja ki, mivel azt az ő ellátására kell fordítania. Az alperes előadta, hogy tisztában van azzal, hogy nem a felperes által fizetett járadékról van szó, hanem a Magyar Állam által a jogszabályok alapján nyújtott támogatásról. Ugyanakkor az volt az álláspontja, hogy az nem ellentétes az ajánlás tartalmával. A jogalkotó szándéka egyértelműen arra irányult a beszámítási jog kizárásával a Ptk. 297. § (1) bekezdés alapján, hogy ne lehessen levonni olyan pénzeszegeket, amelyeknek tartási, azaz létfenntartási célból jutnak meghatározott személyekhez, legyen szó a számlatulajdonosról, vagy annak kiskorú, vagy beteg eltartott gyermekéről. A fogyasztó egyértelműen bizonyította, hogy rokkantsági járadékot és fogyatékosági támogatást kap, illetve ezek összegét vonta le, számította be a felperes. Álláspontja szerint az eljáró tanács ajánlásaiban foglaltak a jogszabályoknak megfelelnek, mint a jogszabályoknak megfelelő tartalmú döntést kérték a felperes kereseti kérelmének elutasítását.

A felperes keresete nem alapos.

A Ptk. 297. § (1) bekezdése szerint beszámításnak nincs helye olyan szolgáltatással szemben, amelyet a megállapodás alapján meghatározott célra kell fordítani, továbbá – a túlfizetés esetét kivéve – tartási, életjáradéki és baleseti járadék követeléssel, úgyszintén a szándékosan okozott kár megtérítésére irányuló követeléseivel szemben.

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 62. § (1) bekezdése kimondja: a 61. § szerinti levonás során mentes a végrehajtás alól a havonta kifizetett munkabéren az a része, amely megfelel az öregségi nyugdíj (27. § a./ pont) legalacsonyabb összegének.

A 74. § szerint mentes a végrehajtás alól d/ pont szerint a rokkantsági járadék és a vakok személyi járadéka, n./ pont szerint a fogyatékosági támogatás.

A Tanács megállapította, hogy a fogyasztó a bank részére becsatolta az Érd Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatal Városi Gyámhivatalának 20/831/2008. szám alatt meghozott határozatát, hogy a gyámhivatal Simon Emese gondnokolt rokkantsági járadékát, valamint fogyatékosági támogatását a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság a gondnok, Simonné Mayer Györgyi tulajdonát képező CIB Bank Zrt-nél vezetett, a határozatban megállapított bankszámlára utalja. A Tanács elfogadta a banknak azt az álláspontját, hogy a pénzforgalmi szabályok szerint a bank nem ellenőrzi a jóváírások jogcímét.

A bíróság osztotta az alperes álláspontját és a Tanács álláspontját abban a tekintetben, hogy a fogyasztó teljes gondossággal járt el, amikor 2010. január 10. napján ismételten felhívta a felperes figyelmét és egyben tudomására hozta azt a tényt, hogy a számlájára rokkantsági járadék és fogyatékosági támogatás jogcímén érkezik a pénz, amelynek jogosultja a fogyatékos gyermeke. Úgy a Ptk., mint a Vht. kogens szabályként határozza meg azon járandóságokat és támogatásokat, amelyek beszámításra alkalmasak és végrehajtás alá vonhatók. A kérelem alapját képező

rokkantsági járadék és fogyatékosági támogatás mentes a végrehajtás alól, és beszámításra sem alkalmas.

A bíróság osztotta az alperes álláspontját abban a tekintetben is, hogy a jogalkotó szándéka egyértelműen arra irányult a beszámítási jog kizárásával, a Ptk. 297. § (1) bekezdése alapján, hogy ne lehessen elvonni olyan pénzeszközöket, amelyek tartási, azaz létfenntartási célból jutnak meghatározott személyekhez.

Ezen túlmenően rámutat a bíróság arra is, hogy ezeknek az összegeknek a jogosultja nem a fogyasztó, a felperes szempontjából számlatulajdonos fogyasztó, hanem annak gondnokolt, illetve fogyatékos gyermeke, akinek a pénzüsszegeivel a számlatulajdonos sem rendelkezhetne, és semmilyen tartozását nem egyenlíthetné ki, hiszen ezek az összegek a jogcímüknek megfelelően rokkantsági járadékként és fogyatékosági támogatásként használhatók csak fel Simon Emese jogosult részére. A fentiekre tekintettel a bíróság felperes keresetét elutasította.

A pereszes felperest kötelezte a bíróság a Pp. 76. § és a 32/2008. (VIII.22.) IM rendelet szerint a perköltség megfizetésére.

Budapest, 2012. október 3.

dr. Salamon Laura s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

